

נכי מלחמה

הם יודעים להעריך

בלבדות הברית היו עד עתה שני נכי מלחמה ממלחמת העולם השנייה, אשר כל ארבעה אבריהם נקטעו. עד שעתה נוסף גם שלישי.

אירון כבד נחת בשדה התעופה בו-שינגטון וצלמי העתונות הכינו את מצ-למותיהם. אך כשנאמר להם, כי הטוראי סמית איננו מוכן עדיין להצטלם, הרכינו הצלמים הציניים את ראשם, ופינו דרך לארבעה חובשים הנושאים אלונקה. על האלונקה, מכוסה שמיכות צמר ע-בות, שכב רוברט ל. סמית, טוראי מחיל הרגלים, בן 20. הוא היה הנכה הראשון ממלחמת קוריאה, שארבעה אבריו נקטעו: שתי ידיו, רגל אחת מעל לברך והשניה מתחת לברך.

סמית, צעיר בלונדי חייכני, התגייס רק לפני שמונה חודשים, הוא היה הצעיר בין חמשה אחים, אשר אביהם מת, כאשר רוברט היה בן תשע.

האם התעלפה. בקרבות העזים ש-התנהלו ליד בריכות שנגזין, בצפון קו-ריאה, נפצע רוברט פצעים קלים ושכב שלושה ימים בתעלה, מכוסה בסגין בלבד. "היה שם חובש", הוא אמר, "אולם כל פעם כשרציתי לקרוא לו, שמעתי מי-שהו אחר המבקש את עזרת החובש וחש-בתי שמצבו יותר קשה משלי".

כאשר כבשו הסינים את המקום, עשה סמית את עצמו למת, ואפילו כשהורדו חיילים סיניים חלקים מלבושו לא הראה סימן חיים. לבסוף זחל לבית קרוב, שם מצא פצועים אמריקאים אחרים. רק אחרי אחר-עשרה יום, שוחרר סמית וחבריו על ידי יחידת מרינס. אולם או כבר היו ידיו ורגליו במצב קפאון חמור, שהצריכו ניתוח במקום, כדי למנוע את התפשטות המוגלה. בבית החולים הצבאי בושינגטון קיבל רוברט טיפול רפואי מצויץ וביקור. אמו היטסה לושינגטון באירון מיוחד, שהושכר ע"י הלגיון האמריקאי איגוד החיילים המ-שוחררים בעל ההשפעה העצומה על כל שטחי החיים באמריקה, ובעל נכסים גדולים מאוד.

כאשר נודע לה מצבו האמיתי של בנה, התעלפה האם. אך כשביקרה אותו בבית-החולים, לא היו דמעות בעיניה.

הלגיון כוח פוליטי: אחד מנציגי הלגיון האמריקאי הודיע לרוברט, כי מעתה יקבל הענקת מלאה, הניתנת לנכי-מלחמה בעלי 100% נכות: 360 דולר לחודש, עד סוף ימיו. (כוח קניה של 180 דולר הוא במדוי המטבע הישראלי — לירות).

בינתיים, קיבל רוברט עידוד, לא רק מהממשלה ומהמוסדות המטפלים בו כי גדר הפיקדים, אלא גם מאזרחים פשוטים. אחד שלה לו מכשיר טלוויזיה, ושני הבטיח לו מכונית עם החלמתו.

זהו, לפי דברי פול קיי מורטון, אחד ממנהיגי הלגיון האמריקאי, סימן כי לפחות יודעת האומה האמריקאית לה-עריך אל נכון את גבוריה, שהקריבו את עצמם למענה בשדות הקרב.

"לא רק הממשלה ומדינאים דואגים לנכי-המלחמה, מתוך התחשבות בכוח אגו-דנו המאורגן, אלא כל אזרח ואזרח יודע כי חב הוא חוב כבוד לגיבורים אלה.."

ארצות הברית

"גיבראלטאר עצום אחד"

בה בשעה שאלפי החיילים האמריקאים, הקרבנות הישירים של התבוסה המוחצת בקוריאה, נעו דרומה, בנסיעתם העייפה, נשמעו בארצות-הברית הרעמים הראשונים של ריבוח, שתוצאותיו עלולות לקבוע את גורל העולם לדורות הבאים.

סלע המחלוקת: האם תעזור ארצות-הברית למדינות אירופה ואסיה להתגונן מפני הקומוניזם, תשלח את צבאה לכל פינות תבל, ותעמוד מול תוקפנות בכל מקום שתהיה — או שתיסוג מכל חלקי תבל ותעמוד על נפשה על חופי אמריקה.

רעידת אדמה מתקרבת. הרעם הראשון יצא מפיו של אדם, שהייתה מוכ-שחת לו הקשבה עולמית. הרברט הובר, הנשיא-לשעבר, היחיד בארצות הברית שש-רד בחיים. האדם שצולל תהומה יחד עם וול-סטריט בימי המשבר הנורא של 1929, ניצב לפני המיקרופון ואמר: די, האירופים

ישראל מי שיהיה מסוגל להגן על ארצות הברית עצמן. במקום זה: יש לפנות את כל העולם, להפוך את אמריקה לגיבראלטאר עצום אחד.

תחילה ניסו הנשיא טרומן ודין אצ"י סון לזלזל בדברי יריבם הגדול, תבוסות בקנה מידה ענקי, אמר ש-החוק הבלתי-

הם רקובים, הם לא יגנו על נפשם. כל אחד מקוה שחיילים אמריקאים יגנו על ביתו שלו — בצרפת, במצרים, בהודו-סין. התיצאה היחידה של המדינות הנוכחיות (האמנה האטלנטית, תכנית מרשל, הסיוע לארצות הנחשלות) היא אבוד לדעת. זה יגרם לפשיטת רגל של המשק האמרי-

הונג-נאם: חיל המאסף עזרה על אניות-הפינוי מדוע מתים בנינו?

שלט הפרירה: "מי כמלד צריך את המקום המזונוף הזה?" קודם כל גן על ביתנו!

פייפינג: תהלוכת-נצחון קומוניסטית לא גיברלטר, לא מגיינו

פופולרי. אולם אם אט הגיע גם לאזניהם הה, שעלה מלבבותיהם של מליוני אמרי-קאים, שבישר רעידת-אדמה מתקרבת.

קאי, לפיזור הנוער האמריקאי בעולם, כך שברגע המכריע, אחרי שברית המועצות תכבוש את כל אירופה, אסיה ואפריקה, לא

בדיחת הדור. רכבות מכתבים החלו להצטבר בשקי הוראר של הסטודנטים, הר-גישים מאד לדעת הקהל במחוז בחרתם. "מדוע מתים בנינו בשביל הקוריאנים?" שא-לה אם נרגשת. ובעתוני אמריקה הופיעה התמונה הגדולה של חיילים אמריקאים, המפנים כפר קוריאי ליד הונג-נאם, ומש-אירים אתריהם שלט גדול: "מי בכלל צריך את המקום המזונוף הזה?"

הראשון שתפס את משמעות ההגבה הציבורית היה בן מפלגתו של הובר, הס-נטור הרוזי רוברט טאפט, בעל עבר בדלני ועתידי (כפי שהוא מקוה) על כס הנשיאות. אמר טאפט: קודם כל גן על ביתנו שלנו...

בין לילה קמו להובר בני-ברית כמ-קומות בלתי צפויים: בקצה האחד: הקולונל מאק-קורמיק, בעל העתון "צייקאגו טרי-ביון", שהתקפתו במשך דור שלם על בריטניה הפכו זה מכבר לבדיחת הדור באמריקה. בקצה השני: המפלגה הקומו-ניסטית האמריקאית (מספר החברים: 55,000) שהתכנסה זה עתה לוועידה ארצית ("לע-תונאים הכניסה אסורה").

התותח הגדול. הממשלה האמריק-אית נבהלה. מה יגידו באירופה? מה יגידו במרחב אסיה הקרמית? מי יהיה מוכן לבוא בברית עם האמריקאים (ולהשכיר להם בסיסים צבאיים תמורת "סיוע לארצות נחשלות" כשאיש בה חשוב, כהובר, מודיע בגלוי שהאמריקאים לא יגנו על העולם?)

בחפזון קדחתי חיפש שר-החוק תותח גדול שיוכל להעמיד אותו נגד הארטילריה הגדולה של הובר-טאפט. הם בחרו באי-שיות רפובליקאית שניה: פוסטר דאלס, היועץ הרפובליקאי של משרד-החוק הדי-מוקרטי.

אמר דאלס: "יש לגנות בחריפות כל תכנית להקים עמדת-הגנה "שאי אפשר לכבוש אותה". קרימיניו, חומה סינית, סלע של גיבראלטאר, תעלת-הגנה אטלנטית פאציפית מסביב למבצר אמריקאי מנותק... העולם כולו יכול להיות סמוך ובטוח, שברגע הסכנה העליונה לא תפקיר אמרי-קה את בעלות בריחה הנתונות בצרה..."

אולם גם פוסטר דאלס לא התעלם מרח-שי לב המוניסם. ברית המועצות גובלת כיום עם 20 מדינות לא-קומוניסטיות לאורך של 30,000 ק"מ. אין אפשרות מעשית "להשליט סדר" בכל הארצות האלה, והצבא האמריקאי לא יוכל להחזיק בהן חיל מצב. אולם ארצות הברית תוכל להגן, יחד עם בנות בריתה, על העולם החפשי.

הרמז: ארצות הברית לא תעזרנה אף לארץ אחת, שלא תהיה מוכנה להגן על עצמה, שלא תפרש חלק מגון מתקציבה להחזקת צבא גדול, שלא תלחם במפלגה הקומוניסטית שלה.

אולם, רעמו של הדבר לא הושקע ע"י לחשו של דאלס. בפיפינג, בורשא, בבו-קארסט, שמתו הלבבות. האם נתגלתה הפי-רצה הראשונה בחומת ההגנה האנגלו-סאכסית?

למלחמה, בשלוות-נפש. כדי ל-סתום פירצה זו היה דרוש, שישמע שוב קולו של האדם המייצג, בעיני העולם, את האופוזיציה הבדלנית-לשעבר: טאפט. ביום השלישי נקרא הסנטור הקרח ותכול-העזי-ניים שוב אל המקרופון. הפעם היו דבריו "מתונים" יותר: אם רוסיה תתקיף באי-רופה, תצא ארצות-הברית למלחמה.

אולם גם טאפט מתנגד למשלוח חיילים אמריקאים לאירופה. על אמריקה, לדעתו, להתרכז ב-10 שנים הקרובות בבנין צי-ימי ואזורים גדול, בצורה שלא תהרוס את המשק האמריקאי.

"הקמת צבא בינלאומי של אירופה המ-ערבית תגביר את סכויי המלחמה, לא את סכויי השלום", אמר. "אם הרוסים רוצים לפלוש לאירופה המערבית, לא יחכו 3 שנים עד שיוקם צבא אירופי חזק, אם אין הם רוצים לפלוש, מה הטעם בהקמתו?"

ביקצור, טאפט הציע לחכות ולהתכו-ן למלחמה בשלוות-נפש, מבלי להתאמץ יתר על המידה. העיקר הוא, אחרי ככלות הכול, הפצצה האטומית. רק היא מונעת התקפה רוסית. בעוד 3 שנים תהיינה ל-אמריקאים פצצות רבות יותר. הזמן יע-בוד בשבילם.

ובינתיים תהו הצרפתים, האנגלים וה-גרמנים — מה תועלתה להן הפצצות, את-רי שאירופה ואסיה תהיינה טוביטיות?